

Megtenni a lehetetlent

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 50:4-10; 52:13–53:12

„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs 53:5, RÚF).

Lough Fook kínai keresztény volt, akinek a szíve megesett azokon a honfitársain, akiket dél-amerikai bányákban dolgoztattak rabszolgaként. El akarta vinni nekik az evangélium reménységét, de hogyan juthatna el hozzájuk? Azt találta ki, hogy öt évre eladja magát rabszolgának. Demerarába vitték el, ahol bányákban dolgozott, miközben Jézusról beszélt a társainak.

Kétszázan meg is szabadultak a reménytelenségből, mert elfogadták Jézust Megváltójuknak, mielőtt Lough Fook életét veszítette.

Bámulatos önfeláldozás másokért! Micsoda példa!

Jézus megtette a lehetetlent, amikor alázattal *„szolgai formát vett fel”* (Fil 2:7, RÚF) és elérte az elérhetetleneket – minket és mindenkit a világban, akik elmerültek, illetve elvesztek a bűn mélységében.

A héten azt látjuk majd, hogy a prófécia évszázadokkal korábban megjövendölte ezt a hatalmas eseményt.

PRÓBAKŐ ÉZSAIÁS PRÓFÉCIÁJÁBAN (ÉZS 50:4-10)

Ha Ézsaiás csupán információt akart volna közölni, egyszerre felfedte volna a Messiással kapcsolatos összes részletet. Ő azonban visszatérő motívumok gazdag szimfóniájával mutatta be hallgatóságának az Úr Szolgáját, azért, hogy tanítsa és meggyőzze őket, találkozási lehetőséget biztosítva vele. Lépésenként fejtette ki Isten üzenetét, hogy minden egyes részletemet a teljes kép alapján lehessen értelmezni. Ézsaiás olyan művész, aki számára a közönség lelke a vászon.

Olvassuk el Ézs 50:4-10 szakaszát! Foglaljuk össze, hogy mit mondanak ezek a versek! Hogyan látjuk Jézust ebben a részben?

Ézs 49:7 versében azt olvassuk, hogy Isten Szolgáját megvetették. Utálták, „zsarnokok szolgája” volt, később mégis „*Királyok kelnek föl... és fejedelmek borulnak le*” előtte (RÚF). *Ézsaiás próféta könyve* 50. fejezetéből megtudjuk, hogy egyre mélyebbre kerül a kedves tanító, akinek a szava erősíti a megfáradtakat (Ézs 50:4). Fizikai bántalmazáson át vezet az útja a győzelemhez (Ézs 50:6). A mai nyugati kultúrában élők számára szörnyen hangzik ez a szenvedés. Ezzel együtt az ókori közel-keleti kultúrában az egyes emberek és csoportjaik számára élet-halál kérdésnek számított a becsmérlés. Aki ennyire megsértett vagy bántalmazott valakit, csak reménykedhetett abban, hogy biztos védelmet élvez, mert ha a sértett fél vagy a törzse csak halvány lehetőséget is talált rá, minden bizonnyal vissza akart vágni. Dávid király megtámadta és meghódította Ammon királyságát, mert az uralkodója elfogatta „*Dávid embereit, szakálluk felét lenyíratta, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket*” (2Sám 10:4, RÚF). *Ézsaiás próféta könyve* 50. fejezetében az emberek megütik a szolgát, fájdalmasan megtépik a szakállát és le is köpik. Nemzetközi és az egész világegyetemre kiterjedő incidens lesz ez az eset attól, hogy a sértett nem más, mint a királyok isteni Királynak a küldötte. Sőt, ha Ézs 9:6-7 szakaszát, illetve 11:1-16 részét összevetjük a szolgáról szóló többi igeszakasszal, azt találjuk, hogy éppen a Király, a hatalmas Szabadító a szolga! Valamilyen elképzelhetetlen okból minden hatalma és az Őt övező tisztelet ellenére sem menti meg magát. Ez annyira furcsa, hogy az emberek el sem hitték. A keresztnél a vezetők így gúnyolták Jézust: „*Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja*” (Lk 23:35, RÚF)! „...szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne” (Mt 27:42, RÚF)!

Olvassuk át Ézs 50:4-10 szakaszát! írjuk le az itt szereplő lelki elveket!

VERS A SZENVEDŐ SZOLGÁRÓL (ÉZS 52:13–53:12)

Ézs 52:13–53:12 szakasza a „szenedő Szolga verse”. Ezért is kapta Ézsaiás „az evangélium prófétája” címet. Bár kifejezetten rövid, minden egyes mondata mély jelentőséggel teljes, felfedi Isten képzeletet felülmúló küldetésének lényegét, hogy meg akarja menteni a bűnbe süllyedt és elveszett emberiséget.

Ez *Ézsaiás próféta könyvének* „kemény” eledele. Azzal készítette fel rá a közönséget, hogy a könyve első felétől kezdve építette fel a Messiás motívumát. A Messiás földi életútját követve a fogantatásától és a születésétől indult (Ézs 7:14), majd Dávid házából való isteni királyként mutatta Őt be (Ézs 9:6-7). Kifejtette, hogy milyen munkát fog elvégezni Izrael helyreállítása érdekében (Ézs 11:1-16), illetve összefoglalta csendes szolgálatát, amivel szabadulást hoz az igazságtalanságból és a szenvedésből (Ézs 42:1-7). Ezek után Ézsaiás felfedte, hogy a Messiás nagy drámájában először látjuk a tragédiát, majd csak azután jön el a felmagasztalás pillanata (Ézs 49:1-12; 50:6-10). A szenedő Szolgáról szóló vers a tragédia legmélyére hatol.

Lapozzunk vissza az előző bekezdés szakaszaihoz! Olvassuk át, hogy mit mondanak el Jézusról, a Messiásról! Hogyan segítenek felkészülni az 52. és az 53. fejezetekben következőkre?

Ézs 52:13–53:1 része olyan előnézettel kezdi a verset, amiben szembevető az ellentét: a Szolga sikeres lesz és Isten felmagasztalja Őt, viszont az ábrázata felismerhetetlenné torzul. Ki hinné?

Ézs 53:2-3 szakasza megkezdí a fájdalmas leereszkedést a Szolga előtörténetétől és átlagos megjelenésétől a bánatáig és az elutasításáig. Ézs 53:4-6 részében a próféta megáll, hogy elmagyarázza: az Ő szenvedése valójában a mi büntetésünk, amit azért visel el, mert így gyógyíthat meg bennünket. Ézs 53:7-9 szakasza tovább követi a Szolga útját a sír felé.

Ézs 53:10-12 szakaszában a Szolga felemelkedik a kiemelt jutalmához, amit Ézs 52:13 versében a költemény előre megmondott. Még hozzátesszi, hogy Isten akaratából áldozza fel magát, mások megmentése érdekében.

Vessük össze ezt a költeményt Fil 2:5-11 „völgy” alakú szerkezetével, ahol Jézus Isten formájában indul, de megüresíti önmagát, hogy felvegye magára az emberiség szolgai alakját, egészen megalázza magát a halálig, a legalávalóbb halálnemmel hal meg: ami a kereszthalál. Így Isten felmagasztalja Őt, hogy mindenki Úrként ismerje el (vö. Ézs 49:7).

KICSODA HITT NEKI (ÉZS 52:13–53:12)?

Ézs 52:13 versében Isten felmagasztalja a Szolgáját, de a következő vers figyelmeztetés nélkül annyira eltorzultnak írja le a megjelenését, hogy fel sem lehet ismerni, mert ábrázata „nem emberi volt”. Az Újszövetség megnevezi a Jézus ábrázatát elcsúfító tényezőket: az ostorozás, a töviskorona, a keresztre feszítés, de mindenekfelett az, hogy magára vette az emberiség bűneit. Isten sosem akarta, hogy a bűn természetes legyen az emberek számára, amikor pedig az „ember Fia” magára vette, embertelennek tűnt a helyzete.

Vessük ezt össze Jób történetével, aki a nagy gazdagsággal, tisztelettel és hatalommal övezett helyzetéből hirtelen alázuhant, és nyomorúságában a hamuban ült a földön, egy cserépdarabbal vakarta fájdalmas fekélyeit (*Jób könyve* 1–2. fejezetek)! A hihetetlen változás miatt először fel sem ismerték a barátai (Jób 2:12). A következő a kérdés: miért szenvedett Jób? Miért kell Isten Messiásának szenvednie? Egyikük sem érdemli ezt. Mindketten ártatlanok. Miért van tehát szenvedés?

Olvassuk át a mai napi bibliaverseket, és írjuk ki azokat a helyeket, ahol megjelenik az a motívum, amely szerint az ártatlanok a bűnösök helyett szenvednek! Milyen lényeges üzenet rejlik itt a számunkra?

Figyeljük meg Ézs 53:1 versében a kérdéseket! Azt hangsúlyozzák, milyen nehéz hinni a hihetetlenben (vö. Jn 12:37-41), és arra készítetnek, hogy várjuk ki nyugodtan a történet hátralevő részét. A kérdések viszont felszólítást is tartalmaznak. Ebben a szöveggörnyezetben a két kérdés közötti párhuzam arra enged következtetni, hogy aki hisz a beszámolóban, meglátja majd az Úr üdvözítő karját/hatalmát (vö. Ézs 52:10). Szeretnénk tapasztalni Isten megmentő hatalmát? Akkor higgyünk a beszámolóban!

Figyeljük meg jól Ézs 53:6 versét! Mi ennek a résznek az üzenete? Személy szerint nekünk mit üzen ez a vers, ami reményt ad a múltbéli bűneink és kudarcaink ellenére is?

MI VAGYUNK AZOK... (ÉZS 53:3-9)!

A szenvedő Szolgáról itt olyan kép tárul elénk, mintha gyenge növény lenne, látszólag értéktelen, megvetett (Ézs 53:2-3). Ézsaiás az ártatlan gyerekkortól hirtelen a mélység széléig repít bennünket. Még a korábbi háttérismerettel sem készültünk fel arra, hogy beletörődjünk a Szolga sorsába. Épp ellenkezőleg! A próféta arra tanít, hogy becsüljük nagyra az értünk született Gyermeket, a békesség magasságos Fejedelmét! Mások megvetik Öt, de mi tudjuk, hogy kicsoda is *Ő valójában!* „Már talákoztunk az ellenséggel, az pedig mi volnánk!” – fogalmazott valaki. Nem a Szolga az első, akit megvetettek, elutasítottak vagy aki elsőként szenvedett. Dávid királlyal is megesett ez, amikor a fia, Absolon elől menekült (2Sám 15:30). Ám itt a Szolga nem önmaga és nem is a saját bűne miatt szenved. Ráadásul nem is csupán egyetlen személy helyett tűr el mindent: „*De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért*” (Ézs 53:6). Ézsaiásnál a próbaköigazságot a „Miért?” kérdésre adott válaszban találjuk: *Isten szeretete miatt a Messiás a szenvedést választotta.* Miért is? A próféta a következő gondolattal egészíti ki a felfoghatatlan igazságot: *a szenvedést választja azért, hogy elérje az érinthetetleneket – minket, azokat, akik úgy gondolják, hogy a Szolgát „Isten csapása sújtotta”* (Ézs 53:4, RÚF). Jób barátai is azt hitték, hogy Jób szenvedését a bűne váltotta ki, és kérdezték, mint Jézus tanítványai: „*Mester, ki vétkezett? Ez vagy a szülei, hogy vakon született*” (Jn 9:2, RÚF). Akik látták Jézust a kereszten, a legrosszabbra gondoltak. Hát nem azt mondta Mózes, hogy „*átkozott Isten előtt, aki fán függ*” (5Móz 21:23; vö. 4Móz 25:4)? Mindez mégis Isten akaratára volt (Ézs 53:10). Miért? Mert „*Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettiünk*” (Gal 3:13). Az Úr „*azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne*” (2Kor 5:21). „Micsoda váltságdíjat fizetett értünk az Úr! Tekintsünk a keresztre és az ott felemelt áldozatra! Nézzük a kezét, amit kegyetlenül átütöttek a szögek! Figyeljük a lábát, amit hosszú, éles vasak rögzítettek a fához! Krisztus a saját testében hordozta a bűneinket. Megváltásunk ára ilyen nagy szenvedés és gyötrem volt” (Ellen G. White: *God's Amazing Grace*. 172. o.)!

Az egész világ bűneinek, az összes valaha elkövetett bűnnek a súlya, büntudata és büntetése nehezedett egyszerre Krisztusra a kereszten, mert egyedül így menthetett meg minket! Tehát mennyire szörnyű a bűn, ha ilyen ára volt a szabadulásunknak? Mit árul el Isten szeretetéről az, hogy még ezt a hatalmas árat is hajlandó volt megfizetni értünk?

A JÓVÁTÉTELI ÁLDOZAT ÁTFORMÁLÓ EREJE (ÉZS 53:10-12)

Mit jelent, hogy a Szolga „áldozatul” adja az életét (Ézs 53:10)?

A héber szó „bűnért való/jóvátételei áldozatra” utal (3Móz 5:14–6:7; 7:1–7), ami engesztelést szerez a mások ellen elkövetett szándékos bűnökért (3Móz 6:2–3). Ézsaiás ezeket a bűnöket emelte ki (*Ézsaiás próféta könyve* 1–3. fejezetek; 10:1–2; 58. fejezet). A vétkesnek továbbá vissza kellett adnia a sértettnek azt, amit elvett tőle, ráadásul büntetést is kellett fizetnie neki, mielőtt áldozatot mutatott volna be az Úrnak bűnbocsánatért (3Móz 6:4–7; vö. Mt 5:23–24). Ha pedig valaki gondatlanságból vett el valamit, ami Istené volt, akkor az Úrnak kellett megfizetnie a jóvátételt (3Móz 5:16).

Most már értjük Ézs 40:2 versét, ahol Isten azzal vigasztalja fogságban élő népét, hogy már elég jóvátételt fizettek a bűneik miatt! A jóvátételei díj után az áldozatnak kellett következnie. *Ézsaiás próféta könyve* 53. fejezetében ez áll: a kos helyett Isten Szolgáját mint bárányt viszik a mészárszékre (Ézs 53:7), a tévútra tért népért (Ézs 53:6).

A Szolgát „kiirtják a földön élők közül” (Ézs 53:8, RÚF; vö. Dán 9:26), és az áldozatot teljesen felemésztí a tűz, ami fellobbantja bennünk a reményiséget. Előjön a halálból, ahonnan pedig nincs visszatérés, hogy felmagasztalják Őt és „magot” lát, illetve meghosszabbodnak a napjai (Ézs 53:10–12).

Keressük ki a következő verseket! Hogyan tükrözi mindegyik *Ézsaiás próféta könyve* 53. fejezetének központi üzenetét?

Zsolt 32:1–2 _____

Róm 5:8 _____

Gal 2:16 _____

Fil 3:9 _____

Zsid 2:9 _____

1Pt 2:24 _____

Mit írának le, ha valaki megkérne, hogy egyetlen bekezdésben foglaljuk össze Ézs 52:13–53:12 szakaszának jó hírét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus a saját testében vitte fel a bűneinket a fára... Mi lehet a bűn, ha halandó lény nem képes engesztelést szerezni érte? Milyen lehet az átka, ha egyedül Isten képes azt kimeríteni? Krisztus keresztye mindenki előtt bizonyítja, hogy a bűn zsoldja halál... Vajon létezik olyan erős és megbabonázó hatalom, ami foglyul ejti az erkölcsi érzéket és Isten Lelkének késztetése ellen tüzeli” (Ellen G. White: *Our High Calling*. 44. o.)?

„Isten egyszülött Fiaának halála volt az, aminek fel kellett magasztalnia Isten kormányzásának törvényét. Krisztus elhordozta a világ bűneinek terhét. Jólétünk egyedüli biztonsága Isten Fiaának testtelételeben és halálában van. Krisztus azért tudta elviselni a szenvedéseket, mert isteni erő támogatta életútján. Azért tudott állhatatos maradni, mert a hűtlenségnek vagy bűnnek nyoma sem volt meg Benne. A jogos büntetést elhordozva diadalt aratott az ember érdekében. Örök életet biztosított számára, s eközben felmagasztalta és dicsőségessé tette a törvényt” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 280-281. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Ézs 53:7-9 szakasza leereszkedik a mélységbe: a Szolga halálához és temetéséhez. Mennyi teljesedett ezekből a versekből Jézus élete végén (Mt 26:57–27:60; Mk 14:53–15:46; Lk 22:54–23:53; Jn 18:12–19:42)?**
- 2) **Vessünk még egy pillantást az utóbbi Ellen G. White-idézetre, ami arról szól, hogy Krisztus halála felmagasztalta a törvényt! Mit jelent ez? Hogyan értsük azt, hogy az Ő halála bizonyítja a törvény állandóságát?**

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás beszámolt Isten Szabadítójának születéséről, személyéről és életpályájáról, végül rámutatott a legfőbb tragédiára, ami reményt ad nekünk: az Úr Szolgája azért jött, hogy elérje, megmentse és meggyógyítsa az elveszetteket, így minket is. Önként vállalta helyettünk a szenvedést és a büntetést.

ÖLBEY IRÉN:

ELÉG NEKED AZ ÉN KEGYELMEM

2Kor 12:9

Ki szerethet még fényesebben?
Elég neked az én kegyelmem.

Mindegy, hol élsz, ha lapp-kunyhóban
s köröttek hat öles hó van,

ha a homokos Szaharában
s köröttek sorvasztó nyár van,

s olyan mindegy, sovány vagy gazdag,
kalászt nyújt neked is az asztag:

a kegyellemmel énekelve
indulsz új harcra, győzelemre.

Lázadban és gyöngeségekben
elég neked az én kegyelmem.

A sátán angyalai ellen
elég neked az én kegyelmem.

Ha tövis lángol is testedben,
elég neked az én kegyelmem.

Elég neked az én kegyelmem,
mert a kegyelem mérhetetlen.